

Predikan första söndagen efter trefaldighet 2018 i Farsta

Vårt dop

Ni kan väl berätta en berättelse från Bibeln, bad en av de intagna på fängelset. Vi brukar ha samtal om livet, med väldigt varierande ämnen, så att alla ska känna sig välkomna. Kanske blir vi för allmänna ibland? Jag tror också att det handlar om att intresset svänger ganska snabbt i vår tid. Det kan faktiskt vara en sorts generationsväxling. Jag har tillbringat sju år på anstalter och häkten som själavårdare och i barn och ungdomsvärlden är sju år såklart en fråga om olika generationer. Det gäller att hänga med i skiftningarna.

När Nikodemos söker upp Jesus är det å ena sidan något känt och bekant han anknyter till, han kallar honom Rabbi, lärare. Han vet att han kommer från Gud. Ingen gör sådana tecken som du gör, säger han. Han ser att Jesus fyllt det gamla med något nytt. Nikodemos kan lagar och regler. Han känner till tron och religionen. Men det är just detta han saknar och ändå ser som gör honom intresserad: att Orden har liv.

Jag upplever mycket till vardags, som fängelsepräst, som ställer förväntningarna på huvudet. Var i samhället kan jag sitta med 20 30åriga, tatuerade män och prata om godhet? Var och när i min kyrkliga erfarenhet har jag varit med om en vigsel, ett ortodoxt dop och en nattvardsgudstjänst, på samma dag? Det ska liksom inte hända i fängelset, bland brottslingar. Men det gör det. Och naturligtvis, i en miljö där det kanske behövs allra mest, där blir det också tydligast.

För någon vecka sedan var det en nyhet som gällde forskning och gemenskap.

Man har upptäckt att människor mår bättre av att göra saker tillsammans!

Ofrivillig ensamhet påverkar människans hälsa negativt. Lite förskräckande var det att inse att för att något ska bli en nyhet idag krävs vetenskapligt erkännande.

Religionen, kyrkan, massor av föreningar har väl vetat detta länge? I ett annat sammanhang tlade man om ”skogsbad”. Man går in i skogen och lägger sig på rygg och upplever naturen. Min vän som berättade det sa att vi ju brukar kalla det skogspromenad. Eller scouting. Men det är precis som att man inte kan se det

som finns allra närmast. Man vill upptäcka själv. Liksom mannen som i en dröm fick veta att han skulle hitta en skatt, vid ett brofäste. Han reste långt bort, letade och grävde, men hittade ingenting. När han besviken återvände hem, blänkta det till mellan två golvplankor i hans eget hus. Där fanns skatten, närmare än han kunnat tro. Hemmablindheten kan göra att jag missar det självklara. (I bästa fall blir det som är känt till slut så originellt att det duger igen...)

Så kan det alltså vara i relation till trons grunder, likaväl som det som faktiskt finns oss allra närmast. Det är ju det klassiska dilemmat i Jesus liv. Det är när han möter hedningar och främlingar som han ser en betydligt starkare tro än bland sina egna. Den som får mycket förlåtet visar också stor kärlek, säger han om kvinnan som visar honom sin vördnad.

Att födas på nytt, att släppa taget och låta Anden föra dig som vinden är väl Jesus budskap till Nikodemos. Beräkandet och prestationen är problemet. Och hemmablindheten. Det är som bilden av Homer Simpson som i sin förtvivlan ropar ”jag har bara en massa råvaror men ingen mat!!!” Eller snickaren som står vid sin verktygslåda och inte vet hur hon ska använda hammaren och spiken. Vårt dop är att ta emot befrielsen. När några fångar från ett brittiskt fängelse döptes, berättas det att en av dem reste sig upp efter dopet och ropade ”YES!” Biskopen blev nog ganska chockad, sa han som berättade för mig om gudstjänsten. Att leva befriad och kanske låta en del av frågorna vara och i stället låta sig översköljjas... det är det nya livet. Andens liv. Frågan är om jag vågar, eller tillräckligt behöver det livet. Det kanske är bra som det är? Men då betar jag mig som den ängslige tjänaren som grävde ner sin talent, sitt pund och lämnade tillbaka det orört och obrukat. Jag tänker att vi var och en och som gemenskap har en hel massa verktyg som vi inte använder. Kanske ligger de för nära eller är inte tillräckligt spektakulära? Gåvorna, redskapen finns i våra egna liv. Utmaningarna och behoven finns överallt om jag bara våga tro och gå utanför min egen rädsla.

Det judiska folket såg sig som Guds utvalda folk. De hade anförtrotts allt. De hade alla lagar och bud. De hade guds förtroende. Men de vågade inte släppa taget utan höll det för sig själva, till förtryck för den som inte dög. Den risken finns alltid för guds folk. Den finns för vår kyrka och församling. Hesekiel tala om hjärtan av sten och jag ryser. Så vill jag ju inte vara. Nej kött ska det vara. Men det är som att Jesus tar bilden ännu ett steg. ”Det som har fötts av kött är kött, och det som har fötts av ande är ande...ni måste födas på nytt. Vinden blåser vart den vill, och du hör den blåsa, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som har fötts av anden”. Gud, lätt som en fjäder vill jag vara i din Andes vind. Amen